

Jill Shalvis

SREČNO ZALJUBLJENA

Lucky Harbor: 4. knjiga

Prevod:

Sabina Imamović

Robyn Carr. V zahvalo za vse.

Predgovor

Vse, kar potrebujemo, je ljubezen. Ampak malo čokolade od časa do časa tudi ne škodi.

ČOKOHOLIČARKE

Zaprte veke Tya Garrisona je obsijal robot snop svetlobe, ki jo je poslala strela. Zabobnel je grom in tla so se zatresla. Sunkovito je sedel, ves zadihan, kot bi pravkar pretekel maraton.

Spet te preklete sanje, ki jih sanja že štiri leta.

Potil se je in tresel kot šiba na vodi. Podrgnil si je obraz z dlanmi. Le zakaj ne more sanjati česa lepega, kot je na primer seks s trojčicami?

S sebe je porinil odejo, se gol odvlekel do okna in ga na stežaj odprl. Hladen pršec pomladne nevihte je oplazil njegovo toplo kožo in imelo ga je, da bi zaprl oči. Če bi jih, bi se znova znašel tam.

Spomini pa so kljub odprtim očem privreli na plano.

“Pristali bomo čez deset minut,” je naznanil pilot, medtem ko je letalo drselo tik pod nevihto, ki je besnela na nočnem nebu.

Osem minut pred predvidenim pristankom se je letalo začelo tresti.

Šest minut pred predvidenim pristankom je udarila strela.

Sledila je eksplozija, zaradi katere so mu skoraj popokali bobniči.

Ty je glavo nagnil nazaj in nastavil telo dežju, ki je pršel skozi odprto okno. Slišal je, kako Tihi ocean buta pod pečinami. V zraku je dišalo po borovcih, kakor da je božič v aprilu. Globoko in drhteče je vdihnil.

Nič več ni bil vojaški zdravnik pri Tjulnjih, ki je svojo bedno rit vlekel iz gorečega letala in se dušil ob misli na to, da je bil edini, ki je še dihal, in da ni mogel rešiti niti enega prekletega človeka. Bil je v Washingtonu, v majhnem obalnem mestu Lucky Harbor. Pred njim se je razprostiral ocean, za sabo pa je imel gorsko verigo Olympic mountains.

Ampak malo je manjkalo pa bi ob naslednji strelji skočil iz kože. Besen zaradi svoje šibkosti je Ty zaprl okno. Nikdar več ne bo pred spanjem vase zbasal cele pice s pikantno salamo.

Toda vedel je, da njegove more ni povzročilo nekaj tako preprostega, kot je pica. Bil je razdražljiv, ker je bil nekoristen in brez dela. Še vedno je delal pri posebnih enotah, le da ni več deloval kot reševalec, temveč je zdaj delal za vladnega pogodbenika, kar je imelo ravno pravšnjo mero adrenalina zanj. Poleg tega mu je to delo odgovarjalo oziroma mu je odgovarjalo vse do pred šestimi meseci, ko je moral med nalogo skočiti iz drugega nadstropja, da se je izognil naboju, in si znova poškodoval nogo.

Pretegnil je ranjeno nogo in se skremžil. Želel se je vrniti na delo. Moral je nazaj. Moral pa je tudi počakati na zdravniško potrdilo. Zlezal je v kavbojke, snel srajco z naslona stola in odšel iz sobe. Zunaj je še vedno besnela nevihta. Navlekel si je srajco in se prebil skozi veliko, skoraj prazno hišo, ki si jo je najel za nekaj časa, ter se napotil proti garaži. Hitra nočna vožnja bi morala pomagati in morda tudi košček pite v okrepčevalnici.

Ampak najprej to.

Ty je prižgal luči in vsrkal vonj motornega olja, dobro naoljenega orodja in pnevmatik, ki ga je pomirjal. Levo od njega je bil parkiran njegov športni terenec GMC Jimmy, letnik '72. Vozilo, potrebno popravil, ki ga je kupil v naglici. Denarja ni potreboval. Kot se

je izkazalo, so bili talenti posebnih enot te dni dobro plačani, s popravili pa si je misli usmerjal stran od težav.

Shelby Mustang, letnik '68, na njegovi desni pa ni bil postranski nakup. To je bil njegov otročiček, ki ga je ravno v tistem trenutku klical k sebi. Z nogo je porinil ležalnik za mehanike od stene proti klasičnemu mišičnjaku. Skremžil se je od bolečine, ko se je spustil na ležalnik in se zapeljal pod avtomobil, da bi se skrila pred svojimi težavami in jih zanikal.

Skušal je najti zavetje pred nevihto.

1. poglavje

Čokolado v torbo ali streljamo!

ČOKOHOLIČARKE

Bleščoč sij strele je za trenutek oslepil Mallory Quinn, ko je v temni deževni noči stekla od avta do vhoda v okrepčevalnico.

Ena ...

Dve ...

Tri ... Zagrmelo je in tla so se stresla. Zloben veter jo je skoraj podrl na tla. Še dobro, da je zjutraj pozabila vzeti dežnik, sicer bi poletela kot Mary Poppins.

Sekundo zatem je nebo osvetlila še močnejša strela in Mallory je vzelo sapo, ko se je noč v trenutku spremenila v dan. Jasno je videla pomol za okrepčevalnico, peneči se ocean in grozeče nebo.

Nato pa se je vse zopet ovilo v temo. Vsa zasopla je vdrla v okrepčevalnico *Zagrizi vame*, kot bi imela za petami peklenške lovske pse.

Mestece Lucky Harbor je po deseti zvečer popolnoma zamrlo in tisti večer ni bilo nič drugače. Nikjer nikogar, le osamljena stranka na eni strani točilnega pulta in natararica na drugi. Natararica je bila Malloryjina prijateljica. Amy Michaels, pametnjakovička in cinik, ki je s svojo visoko, dolgonogo postavo spominjala na bojevniško princeso Xenon. To se je skladalo tudi z njenim siceršnjim odnosom do življenja. Temne lase je imela razmršene kot vedno, v še temnejših očeh pa se ji je iskril smeh ob pogledu na Malloryjin divji prihod.

“Hej,” je pozdravila Mallory, medtem ko se je borila z vetrom, da bi zaprla vrata za seboj.

“Videti si rahlo prestrašena,” je dejala Amy med brisanjem točilnega pulta. “Spet v času nočnih izmen beremo Stephena Kinga, sestra Nightingale?”

Mallory je globoko drgetaje vdihnila in skušala s sebe otresti ledeno hladne dežne kaplje. Njen dan se je začel pred milijon leti, ob prvi zarji, ko je kot običajno oddrvela iz hiše in pozabila na jakno. Sedemnajst ur kasneje, po neverjetno dolgi izmeni na urgenci, je bila še vedno oblečena v uniformo medicinske sestre in tanek pulover, ki sta se kar lepila nanjo. Za razliko od Amy ni bila prav nič podobna bojevniški princesi. Morda bolj utopljeni dvorni dami. “Nobenega Stephena ni,” je odvrnila. “Morala sem se mu odreči. Njegova knjiga

Ižžarevanje, ki sem jo znova prebrala prejšnji mesec, me je popolnoma uničila.”

Amy je prikimala. “Je dispečerju v reševalni postaji presedlo, da kličeš vsa iz sebe od strahu, da vidiš senco pred oknom?”

“Hej, to se je zgodilo samo enkrat.” Mallory je obupavala nad odcejanjem svojih premočenih las in se ni zmenila za Amyjino hihitanje. “In da boš vedela, takrat je bil res nekdo pred mojim oknom.”

“Da, sedemdesetletni gospod Wykowski, ki se je izgubil med sprehodom.”

To je bilo na žalost res. In čeprav je Mallory vedela, da je gospod Wykowski zelo prijazen možakar, je bil res videti kot Jack Nicholson v filmski priredbi Ižžarevanja. “Takrat bi se lahko tudi zelo slabo končalo.”

Amy je zmajala z glavo, medtem ko je polnila stojala za prtičke. “Stanuješ v Ulici upokojencev. Najhuje, kar bi se lahko zgodilo, je, da kombi, ki upokojence vozi na večere binga, ne bi prišel.”

Tudi to je bilo res. Malloryjina pritlična hiška je bila obdana z drugimi pritličnimi hiškami, v katerih so večinoma stanovali upokojenci. Ampak to sploh ni bilo tako slabo. Bili so prijazna družčina, kjer je bil vedno kdo pripravljen deliti kakšen kos kolača. Ali pa kakšno zgodbo o težavah. Te so še posebej radi delili.

Mallory je podedovala hišo od svoje babice, skupaj s hipoteko, zaradi katere bi se morala skoraj odpovedati svojemu otroku. Če bi ga imela. Toda za to bi morala biti poročena, in da bi bila poročena, bi morala imeti gospoda Pravega.

Njo pa sta že zadnja dva gospoda Prava dala na čevelj.

Okna okrepčevalnice so se zašibila pod silo vetra in še nečesa težkega. Mallory ni mogla verjeti svojim očem. Zunaj je začelo snežiti. "Oh! Zagotovo je temperatura na hitro padla."

"Pomlad je," je z gnusom dejala Amy. "Zakaj za vraga sneži spomladi? Jaz sem že zamenjala pnevmatike."

Edina stranka, ki je sedela za točilnim pultom, se je obrnila in pogledala skozi okno. "Sranje. Tudi jaz nimam več zimskih pnevmatik." Omenjena gostja je bila videti stara dvajset in nekaj. Izpuščala je samoglasnike, torej je bila nekje s severovzhoda. Če je bila Amy podobna Xeni in Mallory dvorni dami, potem je bila ona lepša in veliko bolj naravna mlajša sestra plavolase lutke Barbie. "Pripeljala sem se s hroščem, letnik 1972," je dejala.

Mallory je gledala skozi okno in si grizla spodnjo ustnico, vedoč, da so njene pnevmatike že popolnoma obrabljene. Če bi odšla takoj, bi morda lahko še prišla varno domov.

“Najbolje bo, da počakamo, da mine,” je predlagala Amy. “Saj to ne more trajati dolgo.”

Mallory je bila drugačnega mnenja. Toda krivila je lahko samo sebe. Vse od prejšnjega tedna, ko je vremenar obljubil, da bo trideset stopinj, se ni več menila za vremensko napoved. Poleg tega tistega dne temperatura ni preseгла deset stopinj, tako da je ves ta dolgi dan na urgenci preživela premražena do kosti. Bradavice ji tega še niso odpustile. “Nimam časa za čakanje.” Imela je zmenek z osmimi urami spanca.

Voznica VW je imela oblečeno tanko poletno krilo in dva tanka jopiča enega čez drugega. Mallory torej ni bila edina, ki jo je vreme presenetilo. Čeprav ženska ni bila videti pretirano zaskrbljena, medtem ko se je borila z velikim debelim rjavčkom, ob katerem so se Mallory pocedile sline.

“Oprosti.” Amy ji je brala misli. “Ta je bil zadnji.”

“Nič zato.” Mallory tako ali tako ni bila tam zaradi sebe. Na smrt utrujena se je ustavila, samo da bi naredila uslugo svoji mami. “Samo po Joejevo torto sem prišla.”

Joe je bil njen mlajši brat, ki je naslednji dan praznoval štiriindvajseti rojstni dan. Zadnje, kar si je želel, je bilo družinsko praznovanje, toda delo v varilnici mu ni šlo in potovanje v Las Vegas s prijatelji mu je padlo v vodo, saj je bil brez denarja.

Zato se je vpletla njuna mama in Mallory naročila, naj poskrbi za torto. V bistvu ji je naročila, naj torto speče, toda Mallory še vode ni znala zavreti, zato je raje malo pogoljufala. “Prosim, reci mi, da nihče od mojih družinskih članov ni videl torte in da se lahko pretvarjam, da sem jo sama spekla.”

Amy je zasikala. “Pridna deklica Lucky Harborja laže svoji mami. Sram naj te bo.”

Vse mesto je vedelo za ‘pridno dekle’ Mallory. Tudi prav. Navsezadnje je tudi sama prispevala k temu nazivu. Toda imela je svoje razloge, pa še dobre povrhu. Toda o tem ni želela razglablјati v tistem trenutku. Ali sploh kdaj. “Ja, ja. Daj mi torto. Zmenek imam.”

“Ni res,” je odvrnila Amy. “Če bi imela zmenek, bi jaz vedela zanj.”

“To je skrivni zmenek.”

Amy se je zasmejala. Rahlo je pretiravala. Lucky Harbor je bilo čudovito mestece, kjer so ljudje skrbeli drug za drugega. Lahko bi pustil kovček z denarjem na zadnjem sedežu avtomobila pa ti ga nihče ne bi ukradel.

Toda skrivnosti v tem mestecu ni bilo.

“Zmenek imam s svojo lastno posteljo,” je priznala Mallory. “Si zdaj zadovoljna?”

Amy je vse pametne opazke modro zadržala zase in se napotila v kuhinjo po rojstnodnevno torto. V tistem

trenutku je zabliskalo, takoj zatem pa je sledilo grmeče bobnenje. Veter je zavijal in cela zgradba se je začela tresti. To je trajalo in trajalo in v tem času so se tri ženske premikale ena proti drugi, kolikor se je le dalo blizu, čeprav je bila Amy še vedno na drugi strani pulta.

“Super, zdaj pa ne morem nehati misliti na Izžarevanje,” je zamomljala blondinka.

“Ne skrbi,” se je oglasila trdoživa Amy. “Tukaj v Mayberryju redko vidimo grozljivke.”

Vse tri so se medlo nasmehnile. A nasmeh je hitro zbledel, ko se je zaslišal oglušujoč pok, ki mu je sledilo lomljenje stekla na sprednjem oknu in na vratih.

V strašni tišini, ki je sledila, jih je skozi novonastalo luknjo neprijazno pozdravila padla drevesna veja.

Mallory je zgrabila žensko poleg sebe in jo zvlekla za pult k Amy. “Za primer, če bi se razbilo še kakšno okno,” ji je uspelo izdavit. “Tukaj, stran od letečega stekla, smo najbolj varne.”

Amy je slišno pogoltnila slino. “Nikoli več se ti ne bom posmehovala zaradi gospoda Wykowskega.”

“Prosim za pisno potrdilo.” Mallory se je dvignila na kolena in pokukala čez točilni pult v drevo, ki je zapiralo vhodna vrata.

“Od tod ne dosežem svojega rjavčka,” je bila pretresena plavolaska. “Res potrebujem svojega rjavčka.”

“Razbiti moramo stojalo za sladoled,” je rekla Amy.

Mallory je odkimala. “Tako močno pada, da moramo počakati. Zdaj ni varno oditi. Bi pa morali poklicati nekoga zaradi tega padlega drevesa.” Plavolaska je izvlekla svoj prenosni telefon in zmajala z glavo. “Pozabila sem, da sem bogu za hrbtnom. Polovica mesta je brez signala.” V tistem se je zavedela, da sta zraven nje dve domačinki, in obraz se ji je skremžil. “Oprostita. Komaj danes sem prišla. Prepričana sem, da je Lucky Harbor čudovito mestece.”

“Ima svoje dobre strani.” Mallory je segla v žep po svoj telefon in prešinilo jo je. *Sranje*. “Telefon sem pustila v avtu.”

“Moj pa ima prazno baterijo,” je dejala Amy. “Lahko uporabimo stacionarni telefon v kuhinji, če nismo slučajno po vrhu vsega še brez elektrike.”

V tistem trenutku so sijalke utripnile in ugasnile. Mallory je bila obupana. “Si morala to reči na glas.”

Plavolaska je nekaj časa brskala in nazadnje posvetila z modro lučjo. “To je aplikacija vžigalnik,” je rekla z dvignjenim telefonom, na zaslonu katerega je plapolal plamen, da je bilo videti, kot bi v rokah držala vžigalnik Bic. “Če že ne moremo poklicati pomoči, imamo vsaj svetlobo. Edina težava je, da se baterija v mojem telefonu zelo hitro izprazni, zato bom aplikacijo vklopila samo,

ko bo res nuja.” Pritisnila je tipko *domov* in postalo je temno kot v rogu.

Znova je močno zapihalo in po tleh je zacingljalo razbito steklo z okna. *Vžigalnik Bic* je nemudoma zasvetil.

“Nuja,” je dejala plavolaska, ko so se vse tri stisnile še bliže druga k drugi.

“Neumna torta,” je pripomnila Mallory.

“Neumna nevihta,” je rekla Amy.

“Neumno življenje,” se je oglasila blondinka. Bledo ju je pogledala. “Zdaj bi bil pravi trenutek, da bi mi katera od vaju rekla, da ima doma visokega močnega moškega, ki jo bo prišel iskat.”

“Težko verjetno,” je dejala Amy. “Kako ti je ime?”

“Grace Brooks.”

“No, Grace, ker si komaj prišla v Lucky Harbor, mi dovoli, da te poučim. V mestu je veliko visokih močnih moških. Ampak jaz svoje uteži dvigujem sama.”

Grace in Mallory sta obe pogledali Amyjino vojaško cargo krilo in škornje ter prilegajočo se majčko, ki je razkrivala napete in od sonca ogorele roke. Celotno seksi trdoživo podobo je kvaril le rožnat predpasnik z napisom *Zagrizi vame*. Amy ga je sicer okrasila po svoje tako, da je z rdečim lepilnim trakom naredila krog okoli logotipa *Zagrizi vame* in še ravno črto skozenj.

“To ti verjamem,” je dejala Grace.

“Ime mi je Amy,” je rekla Amy in z brado pomignila proti Mallory. “To pa je Mallory, moje popolno nasprotje in pridna deklica tega mesta.”

“Nehaj,” je dejala Mallory, ki ni marala več slišati besed pridna in deklica skupaj v stavku, namenjenem njej.

Amy seveda ni odnehala. “Če je kje kakšna stara gospa, ki potrebuje pomoč pri prečkanju ceste, ali otrok z obtolčenim kolenom, ki potrebuje obliž in poljubček, ali pa visok, močan moški, ki išče ljubko in prijazno gospodično, potem priskoči na pomoč Mallory.”

“Kje pa je potem?” je vprašala Grace. “Njen visoki, močni moški namreč?”

Amy je skomignila z rameni. “Kar njo vprašaj.”

Mallory se je nakremžila in priznala. “Kot se je izkazalo, mi ni uspelo zadržati še nobenega gospoda Pravega.”

“Pa si najdi gospoda Napačnega,” je dejala Amy.

“Ja? Koga na primer?”

“Pst, tiho bodi.” Ker se ni želela pogovarjati o svojem ljubezenskem življenju, oziroma o odsotnosti le-tega, se je Mallory dvignila na kolena, da bi pogledala čez pult, ali se je sneženje umirilo.

Toda zunaj je še vedno močno snežilo.

Sunki vetra so razpihovali sneg postrani, da se je zaletaval v okna, ki so bila še nepoškodovana, ter naletaval v prostor skozi razbita okna. Iztegnila je vrat in pogledala nazaj v kuhinjo. Če bi odšla skozi zadnja vrata, bi morala iti okoli cele zgradbe, da bi prišla do telefona v avtomobilu.

Po temi.

Toda to je bil najboljši način. Ravno se je dvignila na noge, ko sta se obe okni nad pomivalnim koritom v kuhinji raztreščili tako nenadno, da se je Mallory od strahu ustavilo srce. Grace je izpustila zadušljiv krik in se stisnila k Mallory in Amy. Njen *vžigalnik Bic* je znova zasvetil.

“Prekleta,” je izdabila Amy. Tri ženske so se stiskale druga k drugi in strmele v drevesno vejo, ki jim je mahala iz novonastale luknje. “Jan bo ponorela.”

Jan je bila lastnica okrepčevalnice. Stara je bila nekaj čez petdeset let, godrnjava tudi ob svojih najboljših dnevih, in je sovražila že samo misel na to, da bi morala kakšen cent svojega težko prisluženega denarja zapraviti za kar koli drugega kot za spletni poker.

Temperatura v kuhinji je padla, ko sta čeznjo zavela hladen veter in sneg. “Mar ni nekdo omenjal torte?” je obotavljaje vprašala Grace.

Žrebale so. Amy je izgubila in se je morala odplaziti do hladilnika po torto. "Se strinjaš s tem?" je vprašala Mallory, ko jim je razdeljevala vilice.

Mallory je pogledala torto. Pred približno mesecem dni se ji je zdelo, da ji je uniforma postala pretesna, zato se je odpovedala čokoladi. Toda včasih je pač treba narediti izjemo. "To je urgenca. Joe bo že preživel."

Namesto da bi se trudile priti ven in se odpraviti na cesto v katastrofalnem stanju, so se raje skupaj lotile torte. Tako so se v črni noči tri ženske, živčne zaradi nevihte, toda potolažene z majhno pomočjo sladkorja in čokolade, pogovarjale.

Grace jima je povedala, da je zaradi ekonomske krize njena vroča kariera naložbene bankirke izginila, skupaj z njenim prestižnim stanovanjem, kreditnimi karticami in delniškim portfeljem. Neka služba se ji je svitala v Seattlu, zaradi katere je odpotovala na drugo stran države. Toda ko je prispela tja, je ugotovila, da bi morala za službo spati s sluzastim direktorjem podjetja. Rekla mu je, da si lahko službo nekam vtakne. Razmišljala je, da bi odšla v Los Angeles. Ker je bila utrujena, se je nekaj ur pred tem ustavila v Lucky Harborju. Našla je kupon za prenočišče z zajtrkom in se odločila ostati nekaj dni, da si znova uredi misli in se odloči, kako naprej. "Ali pa počakam, da mi zmanjka denarja, in

grem na ulico,” je dejala. Jasno je bilo, da pretirava, da bi poudarila svoje omejene možnosti.

Mallory jo je stisnila za roko. “Nekaj boš že našla. Vem, da boš.”

“Upam, da imaš prav.” Grace je izpustila dolg tresoč izdih. “Oprostita, ker me morata poslušati. Očitno sem morala predolgo držati to v sebi in je zdaj kar privrelo iz mene.”

“Ne opravičuj se.” Amy si je s prstov lizala glazuro. “Zato pa so temne, nevihtne noči. Ustvarjene za izpovedi.”

“No, laže bi mi bilo, če bi imeli tudi vidve kakšno.”

Mallory izpovedi niso šle dobro od rok, zato je s pogledom oplazila Amy.

“Nikar me ne glej,” je dejala Amy. “Jaz nimam nobenega posebnega priznanja.”

Grace se je pričakujoče nagnila naprej. “Jaz bi ga vseeno želela slišati.”

Amy je skomignila z rameni. Videti je bila enako nejevoljna, kot se je Mallory počutila. “To je samo tvoja povprečna zgodba o poti od revščine do bogastva.”

“Kaj?” je vprašala Mallory, ki je presenečeno zadržala vilice v zraku. Amy je v mesto prišla pred osmimi meseci, in čeprav ni bila sramežljiva, je svojo zasebnost skrbno hranila zase. Nikoli ni govorila o svoji preteklosti.

“No ja, mogoče bi morala reči od revščine do bogastva in nazaj v revščino,” se je popravila Amy.

“Povej nama,” je dejala Grace in segla po novem kosu torte.

“Prav, ampak čisto nič drugega ni kot en velik kliše. Mama male prikoličarke se poroči z bogatim moškim, mala prikoličarka razjezi novega očima, zato jo grobo izženejo iz hiše pri šestnajstih in odvzamejo pravico do dedovanja katerega koli skrbniškega fonda. Obubožana in brez vsakih izkušenj stopa čez državo, spozna napačne ljudi in potem še več napačnih ljudi, dokler ji ne preostaneta samo dve možnosti: da se spravi v red ali umre. Odloči se, da se bo raje spravila v red, in konča v Lucky Harborju, kjer je njena babica nekoč pred milijoni let preživela eno poletje in ji je to spremenilo življenje.

Mallory je stisnilo pri srcu in prijela je Amy za roko.

“Vidiš?” je Amy rekla Grace. “Mestna ljubica. Ne more si pomagati.”

“Pa si lahko,” je dejala Mallory. Toda to je bila laž. Res je rada pomagala ljudem, zato je imela Amy prav; ni si mogla pomagati.

“Pa ne misli, da nisva opazili, da se izogibaš temu, da bi z razredom delila katero koli od svojih šibkosti,” je dejala Amy.

“Morda kasneje,” je odvrnila Mallory in obliznila svoje vilice. Ali nikoli. Neprestano je delila sebe z drugimi. To je bilo njeno delo, hkrati pa ji je bilo to v naravi. Zato se je zadrževala, saj je morala imeti vsaj kakšen delček sebe samo zase. “Zdaj si bom privoščila še en kos torte.”

“Zanikanje je njen najboljši prijatelj,” je Amy dejala Grace, medtem ko si je Mallory odrezala nov velik kos torte. “Mislim, da gre za nekaj v povezavi z njenima razvpitima divjima in norima sestri in bratom in s tem, da je edina normalna v družini. Po njenem mnenju si ne zasluži biti srečna, ker naj bi bil ta bombonček nadomestilo za nekaj drugega.”

“Hvala, doktor Phil.” Toda to je bilo neprijetno blizu resnici. Njena družina je bila divja in nora. Zelo se je trudila, da bi jih ohranila skupaj. Res je bilo tudi to, da si je le stežka dovolila biti popolnoma srečna, in to vse od trenutka, ko ji je umrla sestra Karen. Zmrazilo jo je. “Ali imate tukaj kakšno omaro z izgubljenimi predmeti, kjer bi se našla tudi kakšna jakna?”

“Ne. Jan vse proda na eBayu.” Amy je odložila vilice in se naslonila nazaj. “Samo poglej nas. Sedimo tukaj in se bašemo z rojstnodnevno torto, ker v petek zvečer nimamo početi česa pametnejšega.”

“Hej, jaz imam kaj početi,” je dejala Grace. “Ampak mi huda zlobna nevihta ne dovoli oditi.”

Amy jo je posmehljivo pogledala in Grace je povescila rame. “Dobro, no, ničesar nimam početi.”

Obrnili sta se k Mallory, ki je zavzdihnila. “Dobro, tudi jaz nimam nobenih načrtov. Še več, moja baterija je popolnoma prazna, moje pnevmatike zanič, nimam goriva in ne poznam nobene cestne službe. Kaj pravita na to priznanje?”

Grace in Amy sta se nežno smejali. Zrak je bil tako hladen, da se jima je para kadila iz ust. Bile so stisnjene čisto ena k drugi, da bi si delile telesno toploto.

“Vesta, kaj,” je rekla Amy, “če preživimo današnji večer, bom ...”

“Hej.” Mallory se je zaskrbljeno zravnila. “Seveda bomo preživele. Takoj ko se bo sneženje umirilo, bomo umaknile nekaj vej in iz mojega avta poklicale pomoč in ...”

“Jezus,” je rekla Amy zdolgočaseno. “Si morala uničiti moj dramatični trenutek.”

“Oprosti. Kar nadaljuj.”

“Hvala. Če preživimo,” je Amy ponovila s hlinjeno resnostjo. »Bom v hladilniku za nas shranila takšno torto. In ...” premaknila se je, tokrat je bil njen glas mehkejši, “rada bi izboljšala svoje življenje tako, da bi

ga živela, namesto da mu pustim, da ono živi mene. Pognala bom korenine in sklenila prava prijateljstva. To mi res ne gre od rok.”

Mallory je tesno stisnila njeno roko v svoji. “Jaz sem prava prijateljica,” je zašepetala. “Še posebej, če misliš resno, kar si rekla za torto.”

Amy so se ustnice ukrivile v majhen nasmešek.

“Če preživimo,” je dejala Grace, “si bom našla nekaj, kar bo več kot samo služba. Želim si nehati loviti svoj rep in za spremembo uloviti veselje, namesto da čakam, da bo veselje ulovilo mene. Dovolj imam čakanja.”

Amy in Grace sta znova pričakujoče pogledali Mallory, ki je zavzdihnila.

Vedela je, kaj si želi, toda bilo je zapleteno. Želela se je sprostiti, početi, kar je je volja, in nehati skrbeti za to, da drži družino skupaj, nehati skrbeti za vse in vsakogar. Tega ni mogla reči na glas, zato si je dolgo razbijala glavo in se končno nečesa domislila. “Naslednji konec tedna organiziram veliko dobrodelno prireditev za bolnišnico, z uradno večerjo in dražbo. Jaz sem edina medicinska sestra na oddelku, ki še nima spremljevalca. Če preživimo, bi mi spremljevalec prišel zelo prav.”

“No, če že imaš želje, naj bodo te takšne, kot se spodobi,” je dejala Amy. “Zaželi si vendar še malo mečkanja.”

Grace je odobravaljoče prikimala. "Mečkanje," je nežno zamrmrala. "Oh, kako pogrešam mečkanje."

"Mečkanje," je ponovila Mallory.

"Vroč seks," je prevedla Grace.

Amy je prikimala. "Glede na to, da si rekla, da se tvoj gospod Pravi vsakič izkaže za napačnega, si tokrat najdi gospoda Napačnega."

"Seveda," je dejala Mallory, prepričana, prvič, da nikjer v bližini ni nobenega gospoda Napačnega, in drugič, da tudi če bi kje bil, se ne bi zanimal zanjo.

Amy iz žepa predpasnika potegnila tablico za prevzem naročil. "Veš, kaj? Naredila ti bom seznam kandidatov. Ker drugačnih moških kot napačnih sploh ne poznam, je to naloga prav zame. Najprej mi na misel padeta dva. Doktor Josh Scott iz bolnišnice in Anderson, poslovodja v železnini. Prepričana sem, da jih je še mnogo. Obljubi mi, da boš ujela gospoda Napačnega, če ga kje srečaš. Če le ni kriminallec," je odgovorno dodala.

Še dobro, da neke meje vseeno obstajajo. Amy je iztegnila mezinec, da bi si svečano obljubile. Mallory je zavzdihnila in ovila svoj mezinec okoli Amyjinega. "Obljubljam, da ..." Prekinil jo je zamolkel udarec ob fasado okrepčevalnice. Vse tri so nepremično obstale in se spogledale.

“To pa ni bila veja,” je zašepetala Mallory. “Slišati je bilo kot udarec s pestjo.”

“Morda je bil kak kamen,” je dejala Grace, večna optimistka.

Vse so prikimale, čeprav nobena ni verjela, da je bil kamen. Mallory je občel slab občutek. Enak občutek, kot ga je dobila včasih na urgenci, tik preden so pripeljali poškodovance. “Lahko?” je vprašala Grace in pokazala na pametni telefon.

Grace ji je izročila telefon. Mallory se je dvignila na kolena in z aplikacijo za vžigalnik posvetila čez rob točilnega pulta.

To, kar je videla, ni bilo dobro.

Luknjo v vhodu je zametal sneg. To je bilo res nekaj neverjetnega za ta letni čas, toda z neba so padale debele snežinke, velike kot krožniki, in se zelo hitro kopičile na tleh.

Ponovno je zamolklo zaropotalo in zazdelo se ji je, da je v zlobnem vetru zaslišala stokanje. Stokanje od bolečin. Vstala je. “Morda hoče kdo priti noter,” je dejala. “Morda je poškodovan.”

“Mallory, ne,” je rekla Amy.

Grace je zgrabila Mallory za roko. “Prenevarno je zunaj.”

“No, ne morem tega kar prezreti.” Mallory se je izvila iz prijema, ovila roke okoli sebe in odšla k vhodu. Nekdo je bil v težavah in ni si mogla kaj, da ne bi skušala pomagati. To je bil večni sindrom srednjega otroka in prekletstvo medicinske sestre. Pod nogami ji je pokalo steklo in zmrazilo jo je, ko jo je sneg zadel v obraz. Aluminijasti okvir vrat je presenetljivo vzdržal udarec, medtem ko je bilo steklo popolnoma razbito. Odrinila je debelo vejo in ponovno pomolila telefon pred sabo, da bi videla v temi.

Zunaj ni bilo ničesar razen snega.

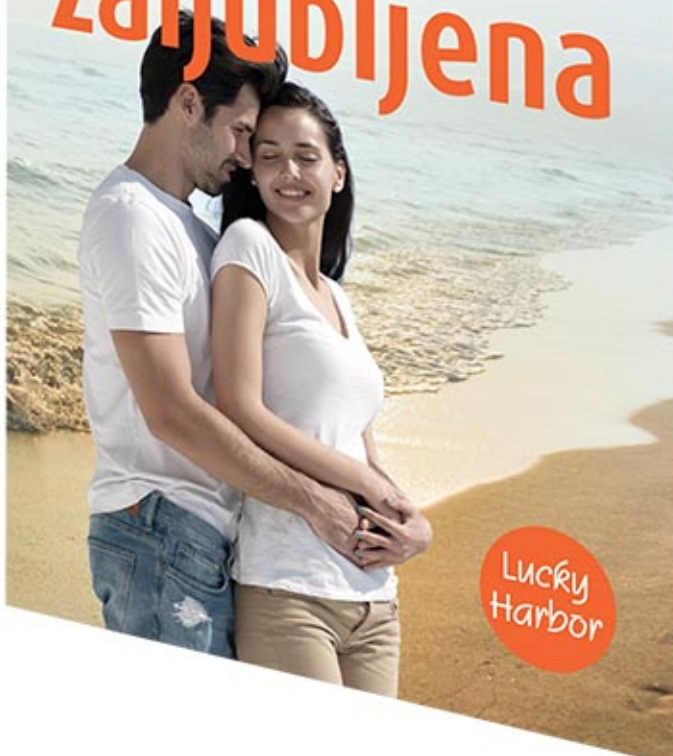
“Halo!” je zaklicala in stopila korak ven na betonsko stopnico. “Je kdo ...”

Roka jo je zgrabila za gleženj. Mallory je zavpila od groze in padla ven v temo.

»Če iščete duhovite, strastne in neodložljive ljubezenske romane,
potem je Jill Shalvis prava avtorica za vas.« – Robyn Carr

Jill Shalvis

Srečno
zaljubljena

Lucky
Harbor